RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 124.566 van 23 oktober 2003
in de zaak A. 142.793/VII-30.876

In zake : Philippe SONCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

tussenkomende partij :

de n.v. MORTI,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LACHAERT,
kantoor houdende te MERELBEKE,
Hundelgemsesteenweg 166 bus 5-6.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Philippe SONCK op 17 oktober 2003 ingediend heeft om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 9 oktober 2003 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen inzake het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze van 22 april 2003, waarmee aan de n.v. MORTI een milieuvergunning wordt verleend voor twee jaar op proef voor het exploiteren van een inrichting, gelegen aan de Engelhoekstraat 1 te 9800 Deinze (Sint-Martens-Leerne);

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN WESEMAEL die, loco Advocaat M. DENYS, verschijnt voor verzoeker, van E. DE LAETER, adjunct van de directeur, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat P. LACHAERT, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De rechtspleging</u>

Overwegende dat de n.v. MORTI, aanvrager van de vergunning, met een op 21 oktober 2003 ingediend verzoekschrift vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

2. <u>De feiten</u>.

2.1. De n.v. MORTI, tussenkomende partij, baat op bovenvermeld adres een aannemingsbedrijf van algemene bouwwerken uit. Dit bedrijf omvat een werkplaats en een opslagplaats. Het ligt, volgens het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgestelde gewestplan Gentse en Kanaalzone, ten dele in woongebied en ten dele in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Verzoeker is gebuur van het bedrijf.

2.2. Op 5 april 1995 dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze een milieuvergunningsaanvraag in, enerzijds voor het hernieuwen van de lopende vergunning, anderzijds voor het uitbreiden van de inrichting.

2.3. Deze vergunning wordt op 4 juli 1995 verleend door het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze.

2.4. Tegen dat besluit wordt beroep ingesteld bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, onder meer door verzoeker.

2.5. Met een besluit van 21 december 1995 wordt het beroep verworpen en het beroepen collegebesluit bevestigd.

2.6. Met het arrest nr. 60.147 van 13 juni 1996 schorst de Raad van State, op vordering van huidige verzoeker, de tenuitvoerlegging van dit besluit.

2.7. Op 6 februari 1997 wordt een nieuw besluit genomen.

2.8. De tenuitvoerlegging van dit besluit werd door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 73.538 van 7 mei 1998, en vernietigd bij arrest nr. 83.332 van 4 november 1999.

2.9. Op 13 december 2000 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor het exploiteren van een inrichting voor constructiewerken voor toepassing in de agro-, industrie- en woningbouw.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze verleent op 15 mei 2001 de gevraagde vergunning voor een termijn van twintig jaar, behalve voor de verfspuitinrichting, waarvoor een proefvergunning voor een jaar wordt afgeleverd.

Na beroep van drie buurtbewoners, waaronder verzoeker, wordt het grootste deel van de gevraagde vergunning verleend voor een proefperiode van twee jaar.

2.10. Dit besluit wordt vernietigd bij arrest nr. 108.542 van 27 juni 2002.

2.11. Op 3 februari 2003 dient de tussenkomende partij een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Deinze “voor het exploiteren van een inrichting voor constructiewerken voor toepassing in de agro-, industrie- en woningbouw”. Op 22 april 2003 wordt door het stadsbestuur de milieuvergunning afgeleverd.

2.12. Op 20 mei 2003 tekent verzoeker administratief beroep aan tegen deze vergunning.

2.13. Op 9 oktober 2003 wordt het thans bestreden besluit genomen. Het beroep wordt gedeeltelijk gegrond verklaard. De milieuvergunning wordt verleend voor een termijn van twee jaar;

3. <u>Beoordeling</u>

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende en eventueel tussenkomende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat, gelet op wat voorafgaat, de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk moet blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond; dat dit laatste impliceert dat verzoeker aan de hand van precieze en

concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen; dat bijgevolg het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, op zich nog geen reden is om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is; dat daar anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en van het zeer uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen;

Overwegende dat verzoeker, met betrekking tot de vereiste uiterst dringende noodzakelijkheid uiteenzet wat volgt:

"De vergunning werd afgeleverd op 9 oktober 2003, en genotificeerd aan de NV Morti en verzoeker bij aangetekend schrijven dd. 14 oktober 2003, dat zij beiden ontvingen op 16 oktober 2003.

Het is dringend noodzakelijk dat de verleende vergunning zo snel mogelijk wordt geschorst, teneinde te vermijden dat een kennelijk onwettige beslissing wordt ten uitvoer gelegd en zo verder onherstelbare schade wordt toegebracht aan verzoeker en zijn woon- en leefomgeving.

Zoals door de vergunningverlenende overheid zelf en de verschillende adviesverlenende instanties (AMINAL, AROHM, provinciale milieudeskundige, PMVC) werd vastgesteld, zijn de vergunde activiteiten van die aard dat zij, elke dag dat verder onwettig wordt geëxploiteerd, onherstelbare schade toebrengen aan het rustige woongenot van verzoeker. In die omstandigheden zal een arrest volgens de normale schorsingsprocedure onherroepelijk te laat komen om het inmiddels veroorzaakte nadeel nog gemakkelijk herstelbaar te maken.

Elke dag dat op onwettige wijze verder wordt geëxploiteerd, veroorzaakt aan verzoeker een schade in de vorm van gebrek aan nachtrust, inbreuken op het rustig woongenot, geluids- en geurhinder,... die naderhand niet meer ongedaan kan gemaakt worden.

Gelet op de kennelijke onwettigheid van de verleende vergunning, de retroacten van het dossier en de manifest onwillige houding van de exploitant, is de vrees gegrond dat deze de afloop van een gewone schorsingsprocedure niet zal afwachten om de exploitatie verder te zetten en zo verdere schade toe te brengen aan verzoeker en zijn gezin.

Verzoeker doet dan ook een beroep op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid teneinde verdere schade aan zijn woon- en leefomgeving te

vermijden, en om te vermijden dat hij dag in dag uit voor een voldongen toestand wordt geplaatst.

Ook in het kader van de hangende strafprocedure en de burgerlijke partijstelling van verzoeker, is het van belang dat met uiterste spoed uitspraak wordt gedaan over de onwettigheid van de verleende vergunning.

Hierboven heeft verzoeker reeds aangehaald dat de strafzaak opnieuw is vastgesteld ter zitting van de Correctionele Rechtbank te Gent van 20 oktober a.s. teneinde de beklaagden toe te laten de nieuwe vergunning aan de Rechtbank voor te leggen.

Het is voor verzoeker van zeer groot belang dat hij, gelet op de vordering tot staking van de exploitatie voor de Correctionele Rechtbank, uitsluitsel heeft over de wettigheid van de vergunning alvorens de zaak definitief in beraad wordt genomen. Verzoeker zal op deze zitting om een verdaging van de zaak verzoeken, gelet op onderhavige procedure en het feit dat hijzelf pas op 16 oktober 2003 kennis heeft gekregen van dit nieuw stuk.

Niettegenstaande de strafrechter soeverein, los van enige procedure voor de Raad van State, de mogelijkheid en de plicht heeft om de wettigheid van de milieuvergunning te onderzoeken bij toepassing van artikel 159 van de Grondwet, is het, gelet op de houding van de exploitant in het verleden, voor verzoeker van cruciaal belang dat de flagrant onwettige vergunning zo snel mogelijk wordt geschorst.

Vooreerst kan de uitspraak van de Correctionele Rechtbank, ook indien deze de stopzetting van de exploitatie zou bevelen, nog vele maanden op zich laten wachten. Bovendien is het quasi-zeker dat waneer de NV Morti zich gesterkt weet door een bestaande, zij het onwettige, vergunning, niet zal nalaten deze al die tijd ten volle te benutten en hoger beroep zal aantekenen tegen het tussengekomen vonnis.

Het feit dat de correctionele rechter de vergunning buiten toepassing zou laten, neemt immers niet weg dat deze geenszins uit het rechtsverkeer wordt genomen, zoals dit het geval is na schorsing en vernietiging door de Raad van State.

Intussen zal verzoeker verder de nadelen van de onwettige vergunning moeten ondergaan, gelet op de schorsende werking van het hoger beroep, en het feit dat een arrest in de schorsingsprocedure vele maanden op zich kan laten wachten. Intussen wordt de kwaliteit van zijn woon- en leefomgeving verder aangetast door de activiteiten van de NV Morti.

Bovendien hanteert de NV Morti in de strafprocedure de thans verleende vergunning, alsook de vorige vergunning dd. 22 april 2003 als verdediging en rechtvaardiging voor de verdere exploitatie van haar inrichting, niettegenstaande de manifeste onwettigheid van deze beide vergunningen.

Alleen daarom reeds dringt een snelle schorsing van deze vergunning zich op.";

Overwegende dat de tussenkomende partij het voorhanden zijn van de uiterst dringende noodzakelijkheid in volgende bewoordingen betwist:

"Zoals onder de rubriek "4. BEWEERD NADEEL" verder door verzoekster tot tussenkomst wordt gespecifieerd, wordt met de meeste klem door haar betwist dat de verdere exploitatie en uitbreiding van het bedrijf van verzoekster tot tussenkomst een grote negatieve impact op de leefomgeving van de buurt zou hebben.

Daarenboven verwijst verzoekster tot tussenkomst inmiddels naar de strafrechterlijke procedure die tegen haar en haar afgevaardigd bestuurder, de heer Julien MORTIER, bij exploot d.d. 14/11/2003 voor de Correctionele Rechtbank te GENT werd ingezet wegens het exploiteren van de inrichting aan de Engelhoekstraat te DEINZE (SINT-MARTENS-LEERNE) zonder milieuvergunning.

Op 02/06/2003 werd deze zaak uiteindelijk voor uitspraak in beraad genomen naar de zitting van 06/10/2003, doch de Rechtbank beval de heropening der debatten teneinde verzoekster tot tussenkomst toe te laten een exemplaar van de milieuvergunning d.d. 22/04/2003 van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad DEINZE over te leggen.

Op deze zitting werd aan de Rechtbank medegedeeld dat er in graad van beroep, m.n. door de Bestendige Deputatie bij de Provincieraad van OOST-VLAANDEREN, een uitspraak valt. Daarop besliste de Rechtbank om de zaak andermaal naar de zitting van 20/10/2003 uit te stellen teneinde verzoekster tot tussenkomst toe te laten de beslissing van de Bestendige Deputatie voor te leggen.

Het was inderdaad zo dat, rekening houdende met de termijnen van de procedure tot het afhandelen van het beroep, zoals bepaald in de Vlarem-regelgeving, de Bestendige Deputatie uiterlijk tegen 15/10/2003 uitspraak diende te verlenen.

Op 09/10/2003 verleende de Bestendige Deputatie het door verzoeker tot schorsing bestreden besluit.

De strafzaak werd op 20/10/2003 door de Rechtbank in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 03/11/2003

Daaruit volgt dat verzoeker tot schorsing hoe dan ook de te vellen uitspraak door de Raad van State niet meer in het kader van de procedure voor de Correctionele Rechtbank te GENT kan overleggen nu de zaak op 20/10/2003 in beraad werd genomen. Derhalve kan hoe dan ook geen uitsluitsel over de wettigheid van de vergunning meer worden verleend nu de zaak reeds definitief in beraad werd genomen.

Verder zal de uitspraak geen vele maanden op zich laten wachten, zoals verzoekster tot schorsing ten onrechte stelt, nu de uitspraak is voorzien op 03/11/2003.";

Overwegende dat verzoeker, voor de beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van de uiterst dringende noodzakelijkheid, niet moet aantonen dat zijn nadeel groot is of dat het door bepaalde feitelijke omstandigheden kan verergeren, maar wel dat de realisatie van het nadeel -of het verergeren ervan- vooraleer de Raad van State volgens de gewone schorsingsprocedure een uitspraak

zou doen, die uitspraak om reden van de inmiddels onomkeerbaar gevestigde situatie tot een formele procedurestap zou herleiden; dat verzoeker dit te dezen niet aantoont; dat hij klaarblijkelijk het vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwart met het vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat ter terechtzitting is gebleken dat de raadsman van verzoeker op de zitting van de correctionele rechtbank te Gent van 20 oktober 2003 noch een uitstel heeft gevraagd, noch de beweerde onwettigheid van de afgeleverde vergunning bij toepassing van artikel 159 van de Grondwet heeft aangevoerd; dat de op de strafprocedure betrekking hebbende omstandigheden die verzoeker ter ondersteuning van de uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingeroepen, ondertussen reeds gerealiseerd zijn en dat het feit dat de zaak op voormelde zitting zonder meer in beraad werd genomen eerder lijkt te moeten worden toegeschreven aan verzoekers raadsman;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste in artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. MORTI in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig oktober tweeduizend en drie, door :

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **E. BREWAEYS.**